

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Iurie Diaconu, Liliana Catan,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Dondușeni din 25 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 februarie 2014, declarat de avocatul Tatiana Guțu și inculpatul

Popa Vadim Serghei, născut la 03 ianuarie 1986 în s. Molovata, r-nul Dubăsari, locuitor al or. Dondușeni, str. Independenței 2/2, ap.14, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;

Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 11 iunie 2012 – 25 aprilie 2013,
în instanța de apel: 20 mai 2013 – 26 februarie 2014,
în instanța de recurs: 20 mai – 25 iunie 2014;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Dondușeni din 25 aprilie 2013, inculpatul Popa Vadim Serghei a fost condamnat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ce constituie 6000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere pe un termen de 2 ani.

Procesul penal în privința lui Popa V. în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, a fost încetat, în legătură cu intervenirea prescripției tragerii la răspundere penală.

Acțiunea civilă înaintată de Denis Grubîi a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordine civilă.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Popa V., activînd în calitate de ofițer de urmărire penală al secției de urmărire penală a Comisariatului de poliție raional Dondușeni, numit în această funcție prin ordinul nr. 94 EF din 16.04.2010 al Ministrului Afacerilor Interne și fiind astfel, conform art. 123 alin. (2) din Codul penal, persoană publică, contrar prevederilor art. 5 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 1, art. 4 și art. 25 din Constituția Republicii Moldova, art. 2, 10, 11, 57, 63, 64, 166, 167 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, art. 1-5, 8 și 12 din Legea Republicii Moldova nr. 416- XII din 18.12.1990 „Cu privire la poliție”, art. 1-3 al Legii privind statutul ofițerului de urmărire

penală nr. 333 din 10.11.2006, a comis infracțiuni în următoarele circumstanțe.

Astfel, Popa V., fiind persoană publică și acționând cu titlu oficial reprezentând Ministerul Afacerilor Interne, la 23 octombrie 2010, după ce Denis Grubîi, care era suspectat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, a fost reținut la orele 02.00-03.00 de către ofițerul operativ de sector Iurie Chivniuc în s. Crișcăuți, r-nul Dondușeni, iar ulterior escortat în incinta CPR Dondușeni și predat la orele 03.30 ofițerului de urmărire penală Vadim Popa, care de fapt exercita urmărirea penală pe cauza de învinuire a numitului, acesta, contrar procedurii procesual-penale stabilite nu a întocmit în termen de 3 ore de la momentul reținerii lui D. Grubîi a procesului-verbal de reținere, în care urma să indice temeiurile, motivele, locul, anul, luna, ziua, și ora reținerii, fapta săvârșită de persoana respectivă, rezultatele percheziției corporale a persoanei reținute, data și ora întocmirii procesului-verbal, act pe care l-a perfectat doar la orele 10.00 ale aceleiași zile, circumstanțe în care D. Grubîi, la 23.10.2010, a fost privat ilegal de libertate pe o perioadă de 8 ore, adică de la orele 02.00 pînă la 10.00, fapt prin care au fost cauzate daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale lui D. Grubîi, precum și intereselor publice, exprimate prin prejudicierea imaginii în societate a organului de drept pe care îl reprezintă.

Tot el, activând în calitate de ofițer de urmărire penală al secției urmărire penală a comisariatului de poliție din r-nul Dondușeni, numit în această funcție prin ordinul nr. 94 EF din 16.04.2010 al Ministrului Afacerilor Interne, fiind persoană publică, contrar prevederilor art. 165-167 și 260 Cod de procedură penală și art. 1-3 din Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală nr. 333 din 10.11.2006, la 23.10.2010, orele 03.30, după ce i-a fost prezentat D. Grubîi pentru a fi reținut, nu a întocmit în ordinea stabilită procesul-verbal de reținere a numitului.

Ulterior, în aceeași zi, acționând în interes personal, în scopul de a ascunde acțiunile sale ilegale, legate de reținerea ilegală a lui D. Grubîi pe o perioadă de 8 ore, adică de la orele 02.00 data de 23.10.2010, cînd a fost reținută persoana de fapt, pînă la orele 10.00 ale aceleiași zile, și pentru a da o tentă de legalitate a faptului reținerii lui D. Grubîi, doar la ora 10.30 a întocmit procesul-verbal privind reținerea ultimului, act procesual care este un document oficial în care a introdus date vădite false înscriind că ora reținerii este ora 10.00.

Instanța a reținut că vinovăția inculpatului este integral dovedită, inclusiv prin următoarele probe administrate pe caz.

În procesul-verbal de reținere din 23.10.2010, întocmit de ofițerul de urmărire penală Vadim Popa, pe numele lui Grubîi Denis, este specificat faptul că acesta a fost întocmit la 23.10.2010 ora 10.30, iar reținerea de facto a lui Grubîi Denis a avut loc la 23.10.2010 ora 10.00.

Prin încheierea judecătorului de instrucție al Judecătoriei Dondușeni din 26.10.2010, este constatat faptul că D. Grubîi a fost privat ilegal de libertate pe 23.10.2010, de la ora 03.00 și pînă la ora 10.00. Totodată, instanța a respins demersul procurorului privind aplicarea măsurii preventive sub formă de arest față de D. Grubîi, eliberîndu-l din sala de judecată.

Prin procesul-verbal din 26.03.2012, a fost examinată cauza penală nr. 2010110193, intentată la 01.10.2010 în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, în privința lui D. Grubîi, referitor la furtul din gospodăria lui Rotari A.

Conform dispoziției din 18.10.2010, ofițerul de urmărire penală Popa V. a solicitat de la comisarul CPR Dondușeni antrenarea efectivului din subordine la

stabilirea locului aflării lui D. Grubîi și asigurarea prezenței lui la CPR Dondușeni.

Prin ordonanța din 25.10.2010, D. Grubîi a fost pus sub învinuire în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Potrivit raportului ofițerului operativ de sector G. Zaplitnîi din 24.10.2010, D. Grubîi a fost adus de către el la CPR Dondușeni.

Conform ordonanței procurorului raionului Dondușeni din 07.02.2011, a fost încetată urmărirea penală în privința lui D. Grubîi, din motivul împăcării părților.

Martorul I. Chiviniuc a declarat la urmărirea penală că, executînd o comisie rogatorie, l-a reținut pe D. Grubîi în s. Crișcăuți, la data de 23.10.2013 orele 2-3 noaptea, apoi l-a adus la CPR Dondușeni pe la orele 3.00 și l-a predat ofițerului de urmărire penală Popa V., fără a depune vre-un raport sau a întocmi vre-un act.

În cadrul ședinței de judecată, I. Chiviniuc s-a încurcat în declarații, indicând inițial că au ajuns împreună cu D. Grubîi pe la orele 2-3 la poliție, iar ulterior că pe la ora 5.00 l-a lăsat pe D. Grubîi la poliție.

Instanța a pus la bază sentinței declarațiile acestui martor de la urmărirea penală pentru că ele corespund cu circumstanțele de fapt ale cauzei, iar declarațiile lui din ședința de judecată au scopul exonerării inculpatului de la răspunderea penală.

Partea vătămată a mărturisit că de la ora 3.00 pînă la ora 9.00 s-a aflat în biroul anchetatorului, fiind păzit de trei polițiști, dacă i-ar fi permis să plece, el ar fi plecat la rude în or. Dondușeni. Adică, dacă nu era reținut avea unde înnopta. El permanent s-a aflat în biroul anchetatorului, la luarea amprentelor digitale a fost condus de sectorist, iar la fumat nu a fost nici odată din motiv că nu fumează. Prin reținerea ilegală i-a fost lezate drepturile sale, fiind lipsit de libertate a fost traumat psihic, i-a fost cauzată o daună morală imensă, i-au fost lezate drepturile.

Prin urmare, în urma depășirii atribuțiilor de serviciu de către inculpat, au survenit urmări prejudiciabile în formă de daune în proporții considerabile intereselor ocrotite de lege ale părții vătămate precum și intereselor publice, exprimate prin prejudicierea imaginii în societate a organului de drept pe care îl reprezintă.

Așadar, probele acumulate dovedesc integral vina inculpatului care, fiind persoană publică, a depășit în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, acțiuni care au cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice precum și drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanei fizice, adică a comis infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal.

Acțiunea de înscriere în document oficial a unor date vădit false face parte din competența inculpatului, care este un subiect activ în cadrul exercitării atribuțiilor funcționale.

Înscrierea datelor false în documentul oficial a fost confirmat prin procesul verbal de reținere, de declarațiile inculpatului și a părții vătămate.

Astfel, fiind persoană publică, inculpatul a înscris într-un document oficial date vădit false, din interes personal.

Instanța a încadrat acțiunile lui în baza art. 332 alin (1) Cod penal, ca falsul în acte publice, adică înscrierea de către o persoană publică, în documentele oficiale a unor date vădit false, acțiuni săvârșite din interese personale.

Instanța de judecată a stabilit că, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal se clasifică ca o infracțiune mai puțin gravă.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul este caracterizat pozitiv, întreține un copil minor, a săvârșit pentru prima dată o infracțiune mai puțin gravă, că

circumstanțe care agravează răspunderea nu au fost stabilite, concluzionând că nu este absolut necesară privarea lui de libertate, că corectarea inculpatului poate fi efectuată cu aplicarea unei pedepse neprivative de libertate, sub formă de amendă.

3. Avocatul Lucreția Socolov și inculpatul au declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat.

Apelanții au invocat că probelor prezentate nu confirmă vinovăția inculpatului.

Partea vătămată nu a înaintat obiecții concrete, prin ce i-a fost cauzate prejudicii în proporții considerabile. Astfel, nu au fost demonstrate și dovedite ce urmări prejudiciabile în formă de daună în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, au fost cauzate și prin care acțiuni concrete ale inculpatului, ceea ce este un semn obligatoriu al infracțiunii prevăzute la art. 328 alin. (1) Cod penal.

Inculpatul nu poate purta răspundere pentru faptul că nu sunt condiții de deținere în CPR Dondușeni și de ce nu a fost escortat reținutul D. Grubî în IDP al CPR Ocnița.

Martorii I. Chiviniuc, G. Zaplitrî și I. Banu au declarat, sub jurământ, că D. Grubî se afla în libera deplasare și aceste declarații urmează a fi puse la baza sentințe

Instanța, contrar prevederilor art. 389 alin. 3 CPP, a pus la baza sentinței declarațiile martorului I. Chiviniuc date la urmărire penală și nu a luat în considerație că, în situația în care urmările prejudiciabile în formă de daune în proporții considerabile nu pot fi stabilite, persoana cu funcție de răspundere poate fi supusă răspunderii contravenționale.

Instanța nu a dat o apreciere lipsei de probe care ar indica „interesul personal” urmărit de inculpat, care a înscris date vădit false, element obligatoriu, pentru infracțiunea prevăzută de art. 332 alin. (1) Cod penal.

La 18.04.12, de către procuror, a fost emisă ordonanța de punere sub învinuire a inculpatului pe art. 328 alin. (1), 332 alin. (1) Cod penal. Ordonanța a fost adusă la cunoștință la 25.04.2012, adică peste 7 zile de la emiterea ei, dar nu în decurs de 48 de ore, fiind încălcate prevederile art. 282 alin. (1) CPP. Punerea repetată sub învinuire a inculpatului la 25.04.2012 este vădit ilegală și contrară cerințelor art. 6 CEDO, art. 4 din Protocolul adițional CEDO (dreptul de a nu fi urmărit de 2 ori).

Învinuirea inculpatului a încetat de drept, ultimul urmînd să fie scos de sub urmărirea penală, iar învinuirea adusă este ilegală, urmărirea penală în privința lui urma a fi încetată, conform art. 285, 391 alin. (1) pct. 6) CPP.

Conform prevederilor art. 94 alin. (1) pct. 8 CPP nu pot fi admise ca probă și nu pot fi puse la baza sentinței datele obținute cu încălcări esențiale a dispozițiilor CPP și, ca urmare, ordonanța de punere sub învinuire este nulă.

Acuzarea nu a prezentat probe că inculpatul a depășit atribuțiile de serviciu conform art. 328 alin. (1) Cod penal și a comis falsul în acte publice conform art. 332 alin. (1) Cod penal, nu au fost prezentate probe concludente că el a depășit atribuțiile de serviciu și a comis fals în acte publice, fără a descifra și concretiza elementele obligatorii pentru infracțiunile incriminate (prejudiciu considerabil intereselor personale a părții vătămate care nu a putut răspunde care prejudiciu; care interes personal l-a urmărit Popa V.).

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 februarie 2014, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a indicat că instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat

probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenții, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în faptele incriminate și just a încadrat acțiunilor lui conform art. 328 alin. (1) Cod penal, ca săvârșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, acțiuni care au cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice precum și drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, și în baza art. 332 alin. (1) Cod penal, deoarece el, fiind persoană publică a înscris într-un document oficial date vădit false, acțiuni săvârșite din interes personal.

Soluția instanței de fond pe marginea învinuirii inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate se bazează pe declarațiile părții vătămate, a martorilor I. Chiviniuc, G. Zaplitnîi, I. Banu, precum și pe probele scrise, printre care procesul-verbal de reținere din 23.10.2010, încheierea judecătorului de instrucție din 26.10.2010, procesul-verbal de examinare a obiectului din 26.03.2013, dispoziția ofițerului de urmărire penală Popa V. din 18.10.2010, ordonanța din 25.10.2010 de punere sub învinuire a lui D. Grubîi în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, raportul ofițerului operativ de sector G. Zaplitnîi din 24.10.2010 referitor la faptul că D. Grubîi a fost adus la CPR Dondușeni, ordonanța procurorului din 07.02.2011 privind dispunerea încetării urmăririi penale în privința lui D. Grubîi din motivul împăcării părților.

Explicația lui D. Grubîi la care a făcut referire apărarea nu poate fi reținută, deoarece nu este un act procesual, ulterior D. Grubîi a dat declarații în calitate de parte vătămată atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul ședinței instanței de fond și de apel, unde a confirmat că s-a aflat reținut în biroul lui Popa V. fără să-l poată părăsi, la fel a declarat că prin acțiunile respective i s-a cauzat prejudiciu moral în sumă de 10.000 lei.

Fiind audiat în ședința instanței de apel martorul I. Chivniuc a declarat că susține declarațiile depuse în instanța de fond, însă din declarațiile date în cadrul urmăririi penale, citite în ședința instanței de apel, rezultă că el l-a reținut pe D. Grubîi și l-a adus la comisariat, lăsându-l în biroul lui Popa V.

Martorul I. Golban în ședința instanței de apel a declarat că D. Grubîi a ieșit de câteva ori afară împreună cu inspectorul de sector I. Chivniuc, nu era încătușat, consideră că el se afla la comisariat de bună voie și în calitate de reținut a fost adus la comisariat pe la orele 10.00.

Martorul I. Banu în ședința instanței de apel a declarat că la data de 23.10.2010, pe la orele 08.30, l-a văzut pe D. Grubîi la comisariat în biroul lui Popa V., nu era limitat în libertate, nu avea cătușe, iar Popa V. nu i-a comunicat că acesta e reținut, nu cunoaște la ce oră a fost adus D. Grubîi la comisariat, dar în ziua respectivă pe la orele 05.00 a fost telefonat de către colegul de serviciu I. Chivniuc, care i-a comunicat că D. Grubîi se află în incinta comisariatului de poliție Dondușeni.

Martorul G. Zaplitnîi în ședința instanței de apel a declarat că la 23.10.2010, pe la orele 06.00, s-a prezentat la serviciu, unde l-a văzut pe cet. D. Grubîi lângă ușa biroului lui Popa V., a discutat cu Popa V. și I. Chivniuc aproximativ o oră și jumătate, în acest timp D. Grubîi se afla în coridor și avea posibilitate să se deplaseze liber. I. Chivniuc a explicat că D. Grubîi a fost depistat acasă în s. Crișcăuți, r-nul Dondușeni, pentru data de 23.10.2010 a fost invitat pe faptul unui furt, nu au fost întocmite careva acte procesuale, deoarece acesta a fost adus nu pentru a fi reținut.

Din declarațiile date de martorul G. Zaplitnîi în cadrul urmăririi penale, citite în

ședința instanței de apel, rezultă că I. Chivniuc i s-a comunicat că a fost găsit D. Grubîi, a venit la comisariat pe la orele 05.00 și l-a găsit pe D. Grubîi în biroul lui Popa V.

Partea vătămată a indicat suma prejudiciului în mărime de 10.000 lei în legătură cu disconfortul cauzat prin reținerea sa de la domiciliu, după ce a fost reținut a fost eliberat pe la orele 09.00-10.00 a doua zi.

Declarațiile martorilor I. Chivniuc, G. Zaplitnîi, I. Golban I. Banu nu combat acuzarea adusă inculpatului, martorii au confirmat că D. Grubîi s-a aflat la comisariatul de poliție la 23.10.2010 după miezul nopții și pînă pe la orele 10.00, iar faptul că martorii declară că D. Grubîi se afla în comisariat de bună voie și că era liber, că nu avea puse cătușe și nu era limitat în circulație, nu contrazice acuzarea adusă, deoarece, deși nu avea puse cătușe, D. Grubîi era limitat în circulație și nu putea părăsi comisariatul, iar din declarațiile și probele scrise rezultă că el a fost reținut în Comisariat fără întocmirea actelor corespunzătoare.

Nu pot fi reținute afirmațiile invocate de inculpat și avocat că nu au fost demonstrate și dovedite ce urmări prejudiciabile în formă de daună în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice au fost cauzate și prin care acțiuni concrete a inculpatului, dat fiind faptul că probele cercetate dovedesc incontestabil vina inculpatului, mai ales că dezacordul cu sentința instanței nu constituie temei pentru modificarea sentinței.

Faptul reținerii ilegale a părții vătămate de către ofițerul de urmărire penală Popa V., care este persoană publică, constituie depășire în mod vădit a limitelor atribuțiilor de serviciu acordate prin lege, deoarece a încălcat drepturile părții vătămate la libertate individuală și siguranța persoanei, precum și a prejudiciat imaginea organului de drept în societate, fiind demonstrate daunele aduse prin infracțiune.

Sunt neîntemeiate și argumentele că acuzarea nu a prezentat alte probe decît declarația părții vătămate, iar martorii I. Chivniuc, G. Zaplitnîi, I. Banu au declarat că D. Grubîi se afla în libera deplasare, deoarece instanța de fond just a apreciat probele prezentate din punct de vedere al utilității, veridicității, concludenței, pertinentei și coroborării reciproce și concluziile expuse în sentință sunt în corespundere cu circumstanțele cauzei, la fel au fost corect calificate acțiunile inculpatului, probele cercetate de instanța de fond dovedind deplin vina inculpatului anume în faptele incriminate.

Acuzarea a prezentat suficiente probe în dovedirea vinei inculpatului, dovada fiind nu numai declarațiile părții vătămate, dar și a martorilor audiați și probele scrise cercetate, din care rezultă că D. Grubîi prin acțiunile lui Popa V. a fost ilegal privat de libertate, acțiuni ce depășesc atribuțiile sale acordate de lege, deși apărarea consideră că probe în acuzare nu sunt.

Sunt fără temei afirmațiile inculpatului că instanța de fond, contrar prevederilor art. 389 alin. (3) Cod de procedură penală, a pus la baza sentinței declarațiile martorului I. Chivniuc date la urmărirea penală, că martorul a dat declarații instanței în prezența părții vătămate, unde martorul a declarat instanței că nu deținea cătușe și că nu a petrecut reținerea, nu a deținut de document-mandat, deoarece aceste afirmații sunt declarative.

Astfel martorul I. Chivniuc a fost audiat și în instanța de apel, din declarațiile date reiese că cînd l-a adus pe D. Grubîi la comisariat era oră tîrzie și D. Grubîi a spus că nu are unde pleca și va aștepta în coridorul comisariatului, că D. Grubîi fiind în comisariat era liber și avea posibilitate să plece, că a avut indicația de a-l aduce pe D. Grubîi pe care a îndeplinit-o, totodată din declarațiile martorului respectiv date în cadrul urmăririi

penale rezultă că martorul l-a reținut pe D. Grubîi și l-a adus la comisariat, l-a lăsat pe D. Grubîi în biroul lui Popa V.

Faptul că martorul a declarat că D. Grubîi era liber și avea posibilitate să plece nu poate fi luat în considerație, deoarece se combate cu declarațiile părții vătămate, care a declarat că a fost reținut și adus la comisariat și nu a avut posibilitate să se deplaseze liber, la fel rezultă din probele scrise ale cauzei penale, printre care procesul-verbal de reținere a lui D. Grubîi, din care reiese că ultimul a fost reținut la 23.10.2010 în jurul orelor 10.00, dar de fapt a fost adus la comisariat în jurul orelor 03.00, unde și s-a aflat permanent.

Nu pot fi sprijinite afirmațiile că instanța nu a luat în considerație că în situația în care urmările prejudiciabile în formă de daune în proporții considerabile nu pot fi stabilite, persoana cu funcție de răspundere poate fi supusă răspunderii contravenționale, deoarece s-a stabilit că prin acțiunile inculpatului au fost depășite atribuțiile acordate prin lege, au fost cauzate daune atât lui D. Grubîi, care a fost limitat în dreptul la libertate individuală și siguranță garantat de Constituția RM în art. 25, de art. 5 din CEDO, precum și a fost prejudiciată imaginea organului de drept, faptele inculpatului constituind anume infracțiune prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal, iar temeuri de încetare a procesului penal și de supunere răspunderii contravenționale a lui Popa V., după cum se solicită în apel, nu s-au stabilit.

Este fără temei și argumentul invocat în apel că inculpatul nu poate purta răspundere pentru faptul că nu sunt condiții de deținere în CPR Dondușeni, deoarece este declarativ și s-a constatat că inculpatul a depășit limitele atribuțiilor sale acordate prin lege la reținerea lui D. Grubîi, inculpatul nu poartă răspundere pentru lipsa condițiilor de deținere la comisariat, ci pentru faptele comise personal, fiind dovedită deplin vina lui în crimele incriminate.

Afirmațiile aduse în apel că partea vătămată este o persoană care de mult timp se află în conflict cu legea, este caracterizată negativ și urmărește scop de răzbunare sunt neîntemeiate, dat fiind că caracteristica părții vătămate și faptul că are antecedente penale nu poate fi decisivă și nu permite încălcarea drepturilor pe care le are și care sunt garantate de Constituția RM și prevederile CEDO.

Nu se poate ține cont nici de afirmațiile inculpatului și avocatului invocate în apel că instanța nu a dat o apreciere acțiunilor de înaintare a acușării peste termenul stabilit de lege, deoarece sunt declarative și nu s-au confirmat. Aceste afirmații nu influențează asupra concluziei de constatare a vinovăției inculpatului în faptele incriminate, totodată instanța de fond a judecat cauza penală în privința inculpatului fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele.

Mai mult, potrivit art. 230 alin. (2), art. 251 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță. În cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual.

Aceste prescripții legale nu au fost respectate, nefiind invocate de către învinuit în modul stabilit de procedura penală.

Astfel potrivit procesului-verbal din 25.04.2012 de prezentare învinuitului și

avocatului a materialelor de urmărire penală, după luarea de cunoștință de materialele urmăririi penale ultimii nu au invocat careva obiecții și nici încălcarea prevederilor enunțate privind încălcarea termenului de înaintare a învinuirii, de punere repetată sub învinuire și de nulitate a ordonanței de învinuire, solicitând doar încetarea urmăririi penale din lipsa elementelor infracțiunii, care prin ordonanța procurorului din 25.04.2012 a fost respins.

Prin urmare, dat fiind că nu a fost ridicată în termenul prevăzut de lege nulitatea actelor procedurale, presupuse a fi viciate juridic, adică la terminarea urmăririi penale, se consideră pierdut dreptul de contestare a acestor acte ulterior, în legătură cu ce urmează a fi respinse de către instanța de apel.

Din moment ce atât inculpatul, cât și avocatul, considerându-se afectați într-un drept prevăzut de lege, nu au contestat legalitatea ordonanțelor de punere sub învinuire în modul și termenul stabilit de lege, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei la fel nu au avut nici o obiecție asupra actului menționat, prezumându-se că ai acceptat situația dată, această chestiune nici nu putea fi ridicată ulterior.

Vina inculpatului a fost demonstrată deplin prin ansamblu probator cercetat, la studierea cărui inculpatul a avut acces și nefiindu-i încălcate drepturile, nefiind stabilite dubii în probarea infracțiunii.

Instanța de fond, la stabilirea pedepsei, a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61 alin. (2) și 75 Cod penal.

5. Avocatul Tatiana Guțu și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor menționate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Recurenții au invocat că:

a) la 06 ianuarie 2012, procurorul a emis ordonanța de pornire a urmăririi penale caere este vădit ilegală, deoarece la moment nu era o plîngere depusă de D. Grubîi, iar interesele statului, imaginea poliției ca organ de drept în niciun fel nu erau atinse.

În conținutul acestei ordonanțe sunt indicate date distorsionate, care nu corespund situației de fapt și de drept, aceasta nu este motivată, nefiind luate în considerație circumstanțele care exclud urmărirea penală.

Peste o perioadă îndelungată de timp - de un an și patru luni, de la data în care a fost scrisă explicația părții vătămate, la 15 martie 2012, în timp ce D. Grubîi își ispășea pedeapsa cu închisoare, din interes material urmînd un scop de cupiditate, folosindu-se de situația în care ar putea obține o sumă enormă de bani, în cadrul urmăririi penale a înaintat acțiune civilă în sumă de 10.000 lei, însă nu a putut argumenta prejudiciul cauzat, declarînd în instanța de judecată că nu știe ce intră în această sumă.

Contrar prevederilor art. 274 alin. (2) CPP, procurorul Igor Rusnac, din motive suspecte, nu a întocmit un proces-verbal în care să consemneze cele constatate privitor la infracțiunea depistată, care ulterior, a doua zi, la 06.03.2012, a întocmit ordonanța de începere a urmăririi penale.

În conformitate cu art. 255 alin. (2) Cod de procedura penală, ordonanța trebuie să fie motivată și să cuprindă: data și locul întocmirii, numele, prenumele și calitatea persoanei care o întocmește, cauza la care se refera, obiectul acțiunii sau măsurii procesuale, temeiul legal al acesteia și semnătura celui care a întocmit-o.

Prin ordonanțele din 06.01.2012 și respectiv 06.03.2012, privind pornirea urmăririi penale contra lui Popa V. au fost încălcate drepturile ultimului la un proces echitabil, la libertate individuală și siguranță, apărute de art. 5 și 6 din Convenția

Europeană a drepturilor Omului și de Constituția Republicii Moldova.

În sensul declarat, a fost încălcat și dreptul la apărare, care este asigurat de art. 26 al Constituției. Dreptul invocat este unul imperativ și nu lasă loc pentru îndoieli, deoarece aparține oricui, fără nici un fel de excepție;

b) apărarea a solicitat audierea în calitate de martori procurorul și avocatul participant în cauza penală, inițiată conform prevederilor art. 186 Cod penal în privința lui D. Grubîi. Ambele instanțe au respins acest demers. Pe când inculpat a indicat că inițial, când a fost adus D. Grubîi în CP Dondușeni, procurorul nu avea intenția reținerii lui D. Grubîi, numai după ce D. Grubîi a fost adus procurorului conducător al urmăririi penale, acesta a dat indicații privind reținerea lui.

Instanța de apel a dat o apreciere greșită probelor administrate pe dosar și verificate în ședința de judecată ce nu dovedesc vinovăția inculpatului.

Instanța nu a apreciat corect probele și a pus la baza concluziei probe ce urmau a fi apreciate critic fără a aduce careva argumente, nu a contraargumentat poziția apărării.

Reieșind din materialele de control, daunele cauzate în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice constituie un semn obligatoriu pentru existența infracțiunii de depășire a atribuțiilor de serviciu. În această situație daunele nu au putut fi stabilite, ceea ce exclude prezența laturii obiective a infracțiunii, iar inculpatul putea fi supus răspunderii contravenționale.

Interesul material sau alt interes personal nu a existat, nu a fost stabilit, ceea ce exclude latura subiectivă din componența de infracțiune prevăzută în art. 332 alin. (1) Cod penal.

Procurorul, la 18 aprilie 2012, a emis în privința lui Popa V. ordonanța de punere sub învinuire, cu încălcări ale legislației ce atrage nulitatea acesteia.

La 25.04.2012 a fost înaintată acuzarea în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (1) și 332 alin. (1) Cod penal, în baza ordonanței de punere sub învinuire, peste 7 zile, adică peste 168 ore.

Instanța de apel a indicat că, din moment ce, atât inculpatul, cât și avocatul lui, considerându-se afectați într-un drept prevăzut de lege, nu au contestat legalitatea ordonanțelor de punere sub învinuire în modul și termenul stabilit de lege, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei la fel nu au avut nici o obiecție asupra actului menționat, prezumându-se că au acceptat situația dată, această chestiune nici nu poate fi ridicată și se resping în latura dată.

Această părere contravine deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție nr. 1ra-512/2008 din 10.06.2008.

Procurorul I. Rusnac nu a respectat prevederile art. 282 alin. (1) Cod de procedură penală, nu a înaintat învinuirea în decurs de 48 de ore din momentul emiterii ordonanței de punere sub învinuire.

Astfel, ordonanța de punere sub învinuire din 18.04.2012, este lovită de nulitate conform art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a dat o apreciere greșită probelor, administrate pe dosar și verificate în ședința de judecată, ce nu dovedesc vinovăția inculpatului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 15), 16) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța de judecată

internațională, prin hotărîre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept și pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete, invocate în apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel în raport cu circumstanțele relevate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele indicate în pct. 4 din prezenta decizie și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens (pct. 5 din decizie).

Rezultă, că recursul de pe rol nu întrunește condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 15) și 16) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cînd instanța de judecată internațională, prin hotărîre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, cînd norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentele menționate în recursul ordinar reproduse în pct. **5** lit. **b)** din prezenta decizie, în care nici nu se conțin referiri la erori de drept clar și concret definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2** și **4** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, cum ar fi declarațiile părții vătămate, a martorilor I. Chiviniuc, G. Zaplitnîi, I. Banu, probele scrise - procesul-verbal de reținere din 23.10.2010, încheierea judecătorului de instrucție din 26.10.2010, procesul-verbal de examinare a obiectului din 26.03.2013, dispoziția ofițerului de urmărire penală Popa V. din 18.10.2010, ordonanța din 25.10.2010 de punere sub învinuire a lui D. Grubîi în baza art. 186 alin . (2) lit. c), d) Cod penal, raportul ofițerului operativ de sector G. Zaplitnîi din 24.10.2010 referitor la faptul că D. Grubîi a fost adus la CPR Dondușeni, ordonanța procurorului din 07.02.2011 privind dispunerea încetării urmăririi penale în privința lui D. Grubîi din motivul împăcării părților, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțîndu-se argumentat asupra tuturor circumstanțelor pe caz și motivelor din apelurile de pe rol în aspectul vizat (*pct. 3-5 din decizie*).

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. **5** din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor judecătorești privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decît cel pe care îl propune apărarea și inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lîngă aceasta, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

Se atestă, însă, că argumentele specificate în recursul ordinar și reproduse în pct. **5** lit. **a)** din prezenta decizie, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3-5 din decizie*).

Deci, în această consecutivitate acest recurs ordinar la fel nu are suport legal.

Este de menționat și faptul că instanța de apel corect a respins demersul apărării privind audierea în calitate de martori a procurorului și avocatului, or, conform procesului-verbal al ședinței instanței de apel, apărarea nu a indicat motivele care au

împiedicat prezentarea lor în primă instanță, în corespundere cu prevederile art. 413 alin. (4) Cod de procedură penală.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că recursul ordinar este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Tatiana Guțu și inculpatul Popa Vadim Serghei împotriva sentinței Judecătoriei Dondușeni din 25 aprilie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 26 februarie 2014, pe motiv că nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 23 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan